

har blot sagt, at jeg troer, det vilde være heldigt, om man lod blive saa faa tilbage der som muligt, og navnlig kun af det Slags, som Justitsministeren er berettiget til at sætte ind i en sliq Anstalt istedetfor i Fængsel. Forresten skal jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere har udtalt. — Paa de Deviser, man henter fra andre Landes Erfaring, hvilken man naturligviis mere har fra Papiret end fra egen Undersøgelse, lægger jeg ikke stor Vægt, thi jeg har seet saamange Beretninger om fortræffelige Ting, om hvilke jeg senere har hørt af Folk, der nøie have lært dem at kende, at det kun var paa Papiret, at de vare saa fortræffelige.

Berg: Man opdagebe jo snart, selv om man ikke vidste det iforveien, at der var et meget tilbent Spørgsmaal i Justitsministeriets Budget denne Gang, nemlig angaaende Sædtillæg til Retsbetjentene. Jeg sølte det derfor at være min Pligt at see at komme til en Anskuelse af, hvorvidt jeg for mit personlige Vedkommende kunde antage, at det kunde see ud, som om Domstolene her havde overfiredet deres Competence, eller hvorvidt Noget maatte kunne antage, at de havde søgt en efter Haarene trukken Fortolkning, for at komme til det Resultat, som de vare komne til i denne Sag. Jeg havde hørt saa ofte bragt paa Bane denne Strid mellem Statsmagterne og det Betænelige ved denne Sag. Det er ganske vist ogsaa i høi Grad betæneligt, naar der skulde udvikle sig en Strid mellem Statsmagterne. — Som sagt, jeg havde altsaa ifølge forskjellige Betragtninger god Anledning til at søge at komme paa det Reue med min personlige Dom om denne Sag. Til den Ende har jeg gjenemgaaet samtlige Acter og ogsaa den meget vidtløstige Behandling, som for 3 Aar siden fandt Steb i begge Rigsdagens Afdelinger, og jeg har ikke — hvad jeg her tillader mig at udtale, uagtet det ikke var min Hensigt at bringe denne Sag paa Dmtale nu, naar det ikke iforveien var skert, — kunnet komme til noget andet Resultat, end at Høiesteret, hvad vi jo forud i Reglen maatte være villige til at erkjende, ikke har kunnet dømme anderledes efter Lovtexten. Jeg troer nu, at det vilde være

meget uheldigt, om man vilde have Domstolene saaledes indrettebe her i Landet, at de skulde dømme efter, hvad de maatte „forvente, antage eller formene“ at have været Folkerepresentationens Mening om Sagen. Jeg troer derimod, at skal Retsgrundvolden, hvorpaa vi staae, være sikker, da maae vi ønske, at Domstolene kun dømme efter Lovtexten. Sætte vi, at vi her have til Behandling en Sag, der bliver vedtagen med 50 Stemmer mod 49, og man saa siger, at efter de og de Udtalelser, som 2 eller 3 af de 50 have fremført, maatte det være Folkethingets Mening, at det skulde undergives den og den Fortolkning, saa at Domstolene skulde tage Hensyn til dette Mulige, men maaffee høist Usandsynlige, at endog blot Fleertallet havde meent det Samme som de 2—3, der havde talt om Sagen, da vilde altsaa det halvtredsindstyvende Medlem af Folkethinget staae der som over Høiesteret eller som Høiesteret, i de Tilfælde nemlig, naar det gjaalbt, ikke om at give, men om at fortolke en Lov. Jeg maa meget frabebe mig, i den Stilling, jeg her i Salen beklæder, at være over Høiesteret, end sige overhovedet at være Dommer; det er godt, at enhver Myndigheds Virksomhed i denne Henseende er adskilt. Jeg veed meget vel, at dette SædtillægsSpørgsmaal er en Sag, hvis Fortolkning, modsat Høiesterets, har havt mange dygtige Forvarere, og jeg vil ogsaa gjerne antage efter de Forhandlinger, der ere førte om denne Sag, at det virkelig har været Repræsentationens Mening, saaledes som det f. Ex. er udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), altsaa ikke det Resultat, Høiesteret kom til, jeg vil gjerne antage det, men saa er her et Tilfælde, hvor Repræsentationen ikke har udtalt sin Mening tydeligt eller forstaaeligt, og at vi saa komme til at betale nogle Tusinde Rigsdaler for det, det er kun en Opmuntring for os til at søge en anden Gang at skrive vore Love saaledes, at Domstolene selvfølgelig ogsaa ville anerkjende den Fortolkning, vi give af Spørgsmaalet. Jeg troer, det er uheldigt at søge at fremmane det Spørgsmaal om Strid mellem Statsmagterne, naar der ingen Anledning er dertil, jeg troer, at Demokratiet der fortager sig paa en Opgave,